

KRISTI FÖRKLARINGS ORTODOXA KYRKA

Birger Jarlsgatan 98, Box 19 027, 104 32-Stockholm, tel. 08-15 63 16

januari- april 2007

Aktuellt:

*Vad
innebär
vattenvigningen*

*Vigvatten
i ljuset av kristen
etik*

Början av Stora

Fastan:

*Om den andliga
meningen med
kroppslig
återhållsamhet*

Nyheter från styftet

Vårt liv:

*Gudstjänsterna i
Uppsala
återupptas*

I naturen, i historien, i människan uppenbarar sig Gud. Därför dyrkas gudomen såsom naturens Herre, såsom personlighetens och andens Herre. Vi möta Gud och Hans verk i skapelsen, i himlakropparnas gång, i de döda naturtingens hemlighetsfulla egenskaper, sammanhang och rörelser, i årstidernas växling, i sädd och skörd, i djurvärlden, som myllar i hav och på land eller rör sig i den luftkrets, vari vår planet är hult inlindad; jakttagelsen och tanken förlora sig i det oändligt lilla och det oändligt stora.

Nathan Söderblom (se

Rom. 1:20)

Kristi Förklarings ortodoxa församling grundades år 1617. Församlingen ingår i det Ryska Ortodoxa Ärkestiftet i Västeuropa, vars administrativa centrum, Ärkebiskop, Stiftsstyrelse och Teologiska institut Saint-Serge finns i Paris. Sedan år 1931 är stiftet upptaget i det Ekumeniska Patriarkatet i Konstantinopel.

Nuvarande Kristi Förklarings ortodoxa kyrka invigdes år 1907 och är förklarad för byggnadsminne.

Ryska Ortodoxa Kyrkan - Kristi Förklarings ortodoxa församling är ett i Sverige registrerat trossamfund. Se vår hemsida www.ryskaortodoxakyrkan.se

Kristi Förklarings ortodoxa kyrkas församlingsblad sänds gratis till församlingens medlemmar, vilka erlagt församlingsavgiften 1000:-/år. Övriga som önskar få församlingsbladet bidrar till kostnaderna genom insättning på församlingens postgiro 157795-6

GOTT NYTT ÅR 2007!

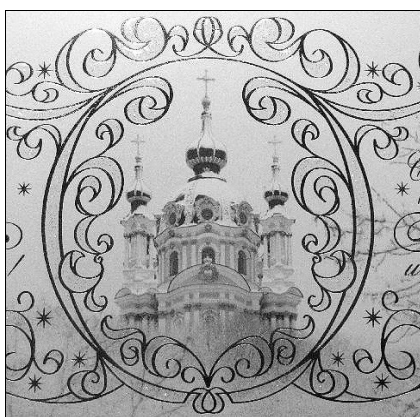
Den helige Johannes av Kronstadt **OM DE KRISTNA HÖGTIDERNA**

Varför firar den heliga Kyrkan varje år de största händelserna i den kristna världen, t.ex. Kristi Födelse, Kristi Dop, Marie Bebådelse, Uppståndelsen osv?

Det är för att hålla liv i och bekräfta vår tro, vårt kristna hopp och vår tacksamhet och kärlek till Gud och Guds Moder, vår obefläckade förebedjerska inför Gud; för att vi ska minnas och inte glömma vårt himmelska eviga hem och inte alltför starkt fästa oss vid det härvarande timliga och förgängliga livet, som bara är en skola och en förberedelse.

Om inte dessa kristna högtider hade funnits så skulle de kristna glömma att de är just kristna, att de har ett löfte om det eviga riket, och de skulle inte veta varför de lever, varför de inlemmats i den kristna gemenskapen eller i Guds Kyrka, eller vilket mål deras liv har, varför man måste tro på Kristus, på den Heliga Treenigheten; varför man ska be till Gud och till Guds Moder och åkalla helgonen.

Men kyrkans fester förklarar allt detta för oss och gör oss medvetna om Guds avsikt med oss syndare, de lär oss att älska och tacka Gud och de syftar alltid fram mot det kommande livet som inte har någon ände, och de lär oss att förbereda oss för det.

Vi tackar hjärtligt

alla dem som under det föregående året inte bara betalat sin församlingsavgift utan också visat generositet och förståelse och bidragit med gåvor och med frivilligt arbete till församlingens fromma.

Nu i början av år 2007 påminner vi än en gång om att vår kyrka och vår församling sedan 100 år tillbaka försörjs av och existerar tack vare frivilliga gåvor från församlingsmedlemmarna.

Att vara en aktiv församlingsmedlem

och betala församlingsavgiften, det är inte så mycket ett privilegium som ett tecken på ett moget och kristet medvetande.

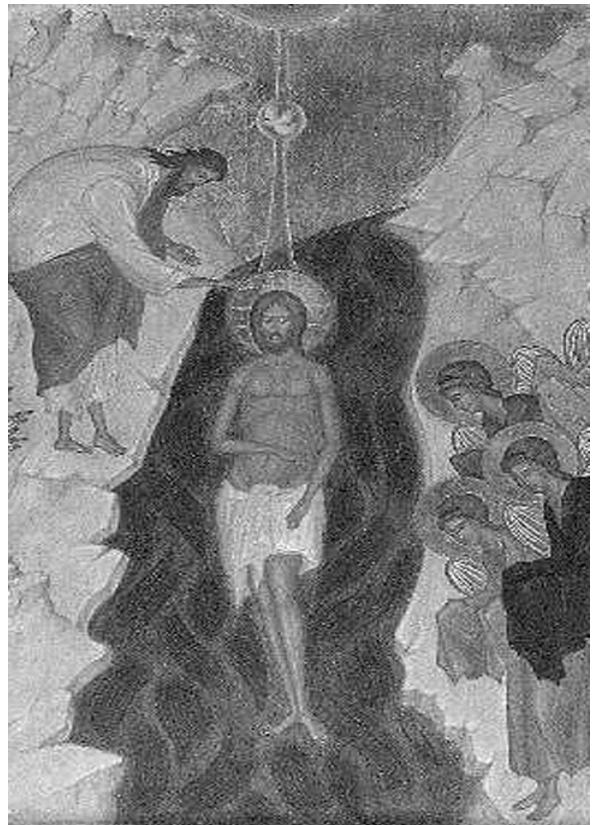
Vi ber alla församlingsmedlemmar att även i år i tid betala in sin avgift, och vi uppmanar dem som ännu inte är medlemmar men som regelbundet besöker gudstjänsterna och stadigvarande bor i Sverige att skriva in sig i församlingen. Årsavgiften är oförändrat 1000 kr.

Vår församlings liv och vår heliga uppgifts framgång beror bara av oss själva!

AKTUELT

Vad innebär **Vattenvigningen**

Vattnet är ett av de viktigaste elementen i den skapade materien. Det rör hela skapelsen och är närvarande överallt där det finns liv. I själva skapelseaktens början medan världen ännu var "öde och tom" sägs att "Guds Ande svävade över vattnet" (1 Mos. 1:2). Både i den Helige Andes skapande och livgivande närvaro kan vi förstå detta ämnes betydelse. Även på det andliga planet kan man fatta att ju längre skapelsen avlägsnar sig från sin Skapare desto mer blir den i sig en död, livlös materia. Så är det även med vattnet; om inte den Helige Ande livgivande "svävar" över det så förvandlas det från att vara allt livs vagga till att bli en avgrund, ett förintande element som begraver dem som gått under. Detta bekräftas klart under syndafloden, när själva vattnet uppslukar det laglösa släktet men samtidigt på sin yta bär den rättfärdige Noaks räddande ark. Men på gränsen mellan undergång och frälsning står Gud med sin heliga vrede och sin förbarmande kärlek. (se

1 Mos 7).

Vattnet fuktar jorden och ger den dess paradisiska skönhet. Det är alltid närvarande i frälsningshistorien. I vattnet räddas barnet Moses (1 Mos 2:10) för att växa upp och bli judarnas store profet och givare av lagen. I Röda havet dränks "faraos trupper", en personifikation av synden (1 Mos 14). Samma vatten viker på ett mirakulöst sätt undan och lämnar väg och skydd för Guds folk.

Vatten borttvättar smuts, men i Förelöparens händer renar det på ett osynligt sätt botgörarna från deras andliga orenhet. Johannes Döparen slår en symbolisk bro mellan vattnet och boten som själens rening och väg till Kristus.

Men endast Gudamänniskan Kristus helgar i verkligheten vattnets väsen genom sin heliga beröring. Till Jordan kommer den för att döpas som Själva inte behöver något dop. Han gör det för att *vi* behöver det, för att den fallna människan annars inte skulle kunna försonas vare sig med Gud eller skapelsen.

Herrens dop kallas även Theofanien, och denna benämning uppenbarar mycket för oss. Det är inte bara en profet eller en rättfärdig som kommer för att döpas, utan själva Guds Ord, som helt och hållet har antagit vår kroppsliga natur, bortsett från synden. Och eftersom Gud till sin natur är helt odelbar och oföränderlig så är även den heliga Treenigheten närvarande, där Guds Son är: Fadern, som med sin himmelska röst förkunnar Sonen, och den Helige Ande, som i en duvas gestalt visar på Guds Smorde. Bortom det synliga planet uppenbarar sig den Treenige Gudens obeskrivbara mysterium på ett kontemplativt plan.

Även idag, när Kyrkan på Trettondedagen sjunger "Guds Ande över vattnen", uppenbarar sig Fadern och Sonen tillsammans med den Helige Ande, och vattnet förändras, blir helgat och fullt av liv.

Men hur uppfattar vi vattenvigningen i Kyrkan och överhuvudtaget materiens helgelse?

"Den helgade materien" - det är ett begrepp som antingen i sig saknar innebörd eller för till hedendom. Hur skall man på ett

kristet sätt förstå detta - det är den viktigaste frågan som uppstår idag när världen står på gränsen mellan ateism och nyhedendom, när Bibelns och de heliga fädernas världssyn stöts bort som en redan förlegad arkaism. Och frågan blir än mer komplicerad om man också betänker omgivningens brist på förståelse för den nådebringande "andliga materialism" i vilken föreningen av himmel och jord tar sig uttryck och för vilken vissa med orätt dömer Ortodoxin. Härigenom ökas också vårt ansvar att själva omfatta och ge en ortodox förklaring, inte med en främmande utan med en egen religiös praxis, som vi själva ibland inte riktigt förstår.

Endast Gud kan vara helig. Helighet tillkommer endast den oskapade Gudomliga naturen. Det hebreiska ordet "kadosch" betyder "annan". Hela den skapade världen - människan, kosmos, till och med änglarna - är inte i sig helig, för den är skapad "ur intet" och till sin natur inte alls lik Skaparen. Även om vi säger att denna skapade värld helgas så kräver detta vissa förtydliganden.

För det första helgas den genom Guds skapande närvaro, men detta innebär inte att världen på något sätt "fylls" eller nästan "smittas" av helighet. Det är även helt fel att anse att världen liksom mottar helighet som en energiladdning och därmed på ett eller annat sätt blir lik Gud.

När världen helgas sker det ingen som helst sammanblandning av det som helgas och Den som helgar. Varje natur bevarar sina egenskaper. I motsatt fall skulle materien motta gudomliga och Gud skapade egenskaper. Detta är en förvillelse hos dem som dyrkar ikoner.

Innebörden av naturens helgelse bör man söka på ett helt annat, andligt betraktelseplan. För att uttrycka det krasst - fysikens och kemins lagar är inte verksamma där. Skapelsens helgelse bestäms av dess förhållande till Gud i den mån den är kvar i den ursprungligen skapade harmoni där den befann sig i tillvarons gryning; i den utmärkta samklang med Skaparen, där det inte fanns några hinder för att fullständigt tillhöra *Honom*.

Kan man då inte tillhöra Gud och

fjärma sig från Honom? I själva verket skedde detta genom synden. Gud själv är "allestädes närvarande och uppfyllande allt". Han kan inte vara frånvarande och *inte finnas* någonstans. Men Hans gärningar och vilja är sådana att Han själv i Sin kärlek *tillåter* det skapade att fritt fjärma sig och "vara frånvarande" för att erfara kärlekens ömsesidighet. För en älskande våldför sig inte på eller tvingar den älskade, utan gläder sig när han får ett fritt gensvar på sin kärlek. Men skapelsen som är fallen av egen vilja blir vad den i sig är - mörk, död och förgänglig. Det tragiska i detta tillstånd är att den *tvärtom* är skapad till att vara upplyst, levande och oförgänglig och att stå i en dubbelriktad, av kärlek genomsyrad förbindelse med Gud.

När man talar om den materiella världens helgelse och i synnerhet om vattnets helgelse som ett tillstånd av en hemlighetsfull kärleksförbindelse med Gud och frukten av den fria viljans samklang med Honom så uppstår naturligtvis frågan vad det kan finnas för kärlek och vilja hos obesjälade naturelement. Vilken lovprisning eller förnekande av Gud kan det finnas i kosmos, där allt förefaller så neutralt, opersonligt och självtillräckligt. Om vi betänker att frihet, vilja och kärlek är begrepp som i den skapade världen är typiska endast för människan, så finner vi snabbt en förbindelse. I centrum för världens skapelse står människan, och hon finns inte bara objektivt där, utan innehålls i och innehåller i sig hela skapelsen i förminskad form. De heliga fädernas ortodoxa människouppfattning talar om människan som ett "mikrokosmos" som förutom en kropp även har begåvats med änglagåvor: talförmåga, frihet och förmåga till kommunikation. Och eftersom i änglavärlden det kroppsliga helt saknas, så har Gud insatt människan som en levande och förståndig förbindelselänk mellan Sig och hela kosmos. Och i människan och genom henne sjunger, lovprisar och tackar skapelsen Skaparen. Detta är ett paradiskt tillstånd, där människan utför en primär prästerlig tjänst i världen.

Endast i ett sådant ljus kan man förstå hur förfärande följderna av syndafallet är. Synd, det är människans skiljande från Gud av egen vilja till följd av stolthet och olydnad. Om det förhållandet att människans syndafall avspeglas på hela skapelsen säger aposteln Paulus klart och tydligt: "... att också skapelsen skall befrias ur sitt slaveri och nå den frihet som Guds barn får när de förhärligas. Vi vet att hela skapelsen ännu ropar som i födslovåndor." (Rom. 8:21-22)

Lika väl som i den först skapade människan allt förenas och förs upp till Gud och ges förmåga till att kommunicera med Honom, i lika mån söndras i den fallna människan allt, slås i bitar och avfaller från en levande kommunikation. En egendomlig "objektivering" av skapelsen äger rum, och själv blir människan antingen en fiende till eller ett offer för naturen.

Därför, när Gud genomför sin plan för frälsning av den fallna människan, så är det också en plan för hela världens frälsning. Det är bara det att världen inte frälses genom några slags "kosmiska" handlingar, utan genom människan. Därför är också den väg på vilken Kristus kommer till världen inte någon yttre, "kosmisk", utan födelsens väg, en väg "inifrån". Kristus kommer inte flygande från någon annan värld, han *förkroppsligas*, antar den fallna människans natur för att förnya och helga den. Endast genom den av Jungfrun Födde, endast i det "även för änglarna" ouppnåeliga djupet av gudainkarnationen återupprättas den av synden avbrutna förbindelsen med Gud.

Så som Adam före syndafallet stod i skapelsens centrum, så står Kristus nu och förenar genom sitt människoblivande oss med Fadern. Och som vi redan har sagt, det är inte någon förbindelse av "energi" eller någon sammanblandning av olika naturer. Det är en förbindelse av frivillig lydnad "ända till döden", vars orsak är kärlek. Det som människan som skall frälsas får i Kristus, det är *en möjlighet* att delta i Guds tillvaro, *en möjlighet* att uppnå uppståndelse och oförgänglighet, *en möjlighet* att för evigt leva i den Helige Andes rike. Och i den frälsta människan, och bara i henne, får även

hela kosmos denna möjlighet. Om världen före syndafallet var människocentrerad så blir den värld som skall frälsas *kristocentrisk*. Det är detta vi förstår som helgelse.

Även om helgelsen sker i detta liv så har den sin fulländning i evigheten. Dess syfte är inte att förändra människan och naturen utan att omvandla dem. Det innebär att åter göra dem förmögna att leva i gudomlighetens oskapade ljus, att åter tillhöra Gud, inte i kraft av makt utan i kraft av kärlek.

Därför berör Kristus från första början av sin ankomst till världen hela skapelsen. Såsom Gud har han aldrig lämnat sin skapelse, men nu berör Han även genom sin mänskliga natur, genom Sin kropp. *Och detta sker i vattnet.* Och även *i vattnet* - fast omvänt - berör var och en som döps Kristus och deltar därigenom personligen också i helgelsen av hela skapelsen.

f. Angel Velitchkov

Vigvatten i ljuset av kristen etik *(eller om kvalitet och kvantitet)*

De kristna hyser sedan urminnes tid stor vördnad för välsignat vatten. På 300-talet sade den helige Johannes Chrysostomos:

”Kristus lät döpa sig och helgade vattnets element; och därför tar alla av vattnet vid midnatt under dopets högtid och bär det hem och bevarar det hela året. Ty vattnet förstörs inte till sitt väsen av tidens gång, utan det som hämtats idag förblir friskt och oförstört hela året och ibland också två eller tre år, och efter en sådan tidsrymd är det ingalunda sämre än det vatten som nyss tagits ur källan.”

Det välsignade vattnet kallas i den Ortodoxa Kyrkan för ”en stor agiasma” – ett heligt ting.

Ur ”Gudstjänsttagarna i den Östliga Ortodoxa Kyrkan” av ärkeprästen G. S. Debolskij, del 1, Sankt Petersburg 1887

Det rum och den kvantitet vatten som Jesus fysiskt kom i kontakt med är mycket begränsade. Men inte desto mindre gör Kristi heliga lekamens beröring hela naturen delaktig i Hans gudomlighet. Den heliga Treenigheten visar sig över Jordanflodens vatten, men härigenom helgas inte bara en viss mängd utan vattnets hela väsen. Kvantitet, rum och tid, det är begrepp som medför begränsning och uppdelning. Där Guds Ande verkar förenas däremot allt och förs till enhetens fullhet. I helgelsens nåd har kvantitet, rum och tid inte längre någon mening, för den skapade världen är inte längre sönderdelad och instängd i sin "objektiva" existens. Så tar också idag i Kyrkan prästen, när han på Trettondagen välsignar vattnet, en liten kvantitet vatten, men det är välsignelse av vattnets hela väsen som sker. I innersta mening sker allt detta utanför de synliga gränserna för tid, rum och kvantitet.

När vi tar det välsignade vattnet och med det bestänker hela rummet för vår jordiska existens samt dricker av det, måste vi ha en äkta kristen uppfattning av välsignelsens och nådens väsen. Vi måste befria oss från varjehanda ockult eller vetenskapligt-materialistiskt medvetande. Om vi tror att detta vatten har läkande verkan så är det inte för att det har fått ett läkemedels egenskaper och inte för att det har förändrat sitt "energiinnehåll", utan för att det på ett ontologiskt sätt har fått delaktighet i den Gudomliga existensen. Vigningen är en mystisk och ontologisk akt och ingen naturmystisk företeelse. Med andra ord, den för människan och hela skapelsen fram till mysterierna i världens skapelse, och inte till några "särskilda" naturens egenskaper eller företeelser.

Genom helgelsen och de kyrkliga bönerna

återupprättas vattnets genom synden förlorade ursprungliga bestämmelse att vara vatten av Guds skapelse och inte en meningslös skvätt av materia. På så sätt förenar det oss med Gud, gör också oss delaktiga av Guds existens. Genom detta får skapelsen liv, förjagas de demoniska krafterna och synden stöts bort. Men helgelsen är även en dubbelriktad handling i vilken också människan deltar aktivt inte bara med böner utan också genom sitt liv. Helgelse måste man kämpa för att uppnå. Om vi lever bekymmerslöst och oheligt så är varken välsignat vatten eller andra heliga ting oss till särskilt stor hjälp.

För att tala rent konkret om vigvattnet så är det en mycket aktuell fråga idag hur vi använder det. För det första - mängden. I detta avseende förekommer det ibland missförstånd. Efter Trettondagen, när källor välsignas och världen förnyas genom nådens närvaro, återvänder var troende hem till sig med en flaska välsignat vatten. Själva helgen varar bara några dagar, men inte desto mindre bevaras detta helgade ting under hela året. Vi bestänker våra hem, våra ikoner, tvår våra ansikten och dricker av vattnet med tacksamhet. Och vattnet är inte bara till för att konsumeras utan för att bevaras och vara synligt närvarande på en helgad och ren plats där vi bor. För även om rummet helgas genom bestänkning, helgas det inte desto mindre genom själva förvaringen och närvaron av en liten mängd välsignat vatten från Trettondagen. Här gäller det att visa en viss måttlighet och återhållsamhet med en viss bävan som uttrycker en äkta andlig förståelse av heligheten.

Tyvärr är det mycket ofta så att vi inte är i stånd att bevara detta helgade ting hela året. Vi dricker upp det och sprider ut det mycket snabbt och i stor mängd, som om välsignelsens "kraft" skulle bero på kvantiteten. Så gör vi många gånger likadant även senare, när prästen under året välsignar mer vatten. Men man bör veta att just vattnet från ttondagen har en särskild betydelse. Och kanske är det viktigaste härvidlag att förstå att det är **tillgången** till detta välsignade element som är betydelsefull, inte mängden.

Ibland förekommer det fall av särskilt allvarligt missbruk av vigvattnet, det är när man håller det i maten eller dricker det bokstavligen som man dricker avkok på läkeörter, något som innebär en fullständigt förvrängd, ibland till och med hednisk uppfattning av innebörden och naturen i välsignandet i Kyrkan.

Yterligare en fråga av etisk kristen natur. I kön till vigvattnet i kyrkan kan man märka förekomsten av helt okristliga beteenden, när personer grälar, försöker tränga sig före och inte inväntar sin tur, pratar och dömer varandra. En del kommer med flaskor som rymmer flera liter och kräver av prästen eller kyrkotjänarna att få dem fyllda till brädden, under det att de fullständigt glömmer alla andra och att vattnet måste räcka till dem också. Skulle inte här vara ett osökt tillfälle att visa omsorg om och kärlek till nästan? För att inte tala om det tillfälle när en troende befann sig i djup själslig förvirring eftersom någon annan hade druckit av hans vatten: han ansåg att vattnet hade orenats och krävde att få annat "rent" vatten...

När nu allt detta blivit sagt hoppas man fullt och fast att vår tro inte bara ständigt skall befästas utan också som guld rensas från varje handa främmande och okristlig påverkan. Härvid skall också vår kyrkliga verklighet fördjupas och allt mer leva upp till helgelse och de heliga fädernas anda. Detta kommer då att synas i kyrkan varje år då vi firar "De heliga ljusens högtid", som man i forntiden kallade Theofanien.

f. Angel

BÖRJAN AV STORA FASTAN

Metropoliten av Moskva Filaret

Om den andliga meningen med kroppslig återhållsamhet

"Ikläd er Herren Jesus Kristus, och ha inte så mycket omsorg om det jordiska att begären väcks." (Rom. 13:14)

För att på ett riktigt sätt förstå dessa Apostelns ord så måste vi lägga märke till den tankeklara och exakta formuleringen. Han säger inte: Gör ingenting som är behagligt för kroppen, ägna den inga omsorger, lägg överhuvudtaget inte märke till den. I själva verket har han sagt också på ett annat ställe: "ty ingen har någonsin avskytt sin egen kropp, utan man ger den näring och sköter om den." (Ef. 5:29.) Kroppen med dess känslor, krafter och lemmar har Skaparen avsett till att vara själens verktyg eller tjänare. Den som arbetar måste sörja för att verktyget fungerar. Husbonden måste sörja för att tjänaren har kraft och förmåga att utföra den uppgift han får. På samma sätt måste människan sörja för sin kropp. Men Aposteln säger: ge inte kroppen en uppmärksamhet av det slag som varken naturen eller förnuftet kräver. Sinnliga önskningar, som inte styrs av förnuftet, är nyckfulla, lidelsefulla, otyglade, dominerande. Därför att här är kroppen inte bara själens ödmjuka tjänare, utan den tar till och med kommandot över själen och blir dess härskare och plågoande.

Ät och drick när hungern och törsten uppmanar dig därtill, för att upprätthålla livet, krafterna och hälsan: detta kräver naturen; detta förbjuder inte lagen; detta förkastas inte av det sunda förnuftet. Om du intar utsökt föda på en festdag, glädjens dag, så tacka Gud: det är som i liknelsen om glädjens måltid då "den gödda kalven" bars fram (Luk 15:23). Men för att inte kättjan ska komma smygande efter den naturliga sinnliga glädjen, och efter den måttlösheten, frosseriet, dryckenskapen och vällustigheten – och häri instämmer såväl det sunda förnuftet som läkarvetenskapen och den beprövade andliga vishetens regler – så ska man *rent generellt* välja bort något i mängden av mat, något som den sinnliga njutningen vill ha, och *i synnerhet* vid vissa tidpunkter minska på maten och dessutom ändra dess sammansättning och ta bort det som är fett och tungt och bara äta det som är lätt och lättmält. Den andliga lagen lär oss att använda fastan som ett vapen för att kämpa mot kroppens kättja, man ska låta fastan och bönen vara andens vingar för att den ska kunna höja sig till Gud.

Kyrkans regler – stränga mot kättjan men milda mot sjukdomen – kräver för övrigt att man ska fasta och de fördömer den som inte fastar och som *inte hindras därtill av kroppslig sjukdom* (prav. Apost. 69). Följaktligen tillåter reglerna lättnader i fastan på grund av kroppslig sjukdom, och detta är helt rätt och riktigt, eftersom sjukdomen i sig själv för med sig just det som man söker genom fastan, dvs att tämja sinnligheten och att passivisera de

kroppsliga lidelserna. Ty den sjuke behöver inte stilla kroppen med fasta utan tvärtom ge kroppen näring och läkedom så att den inte blir oförmögen att tjäna själen.

Och detsamma gäller kläder och bostad, arbete och vila, angenäma sysslor och nöjsamma känslor – andens lag för kroppen består i att i lagom mån tillfredsställa dess behov, att med förnuft ta hand om dess sjukdomar, och samtidigt inte såra andens och moralkänslans värdighet, att inte motsätta sig Skaparens avsikt med naturen och Hans gåvor och att inte förslavas under lidelser och sinnlighet.

Men Kristi Apostel försöker inte bara att rädda oss från denna fara utan han visar oss också det säkraste sättet och den pålitligaste hjälpen för att skydda oss mot den: ”Ikläd er Herren Jesus Kristus, och ha inte så mycket omsorg om det jordiska att begären väcks.” Försök att uppfylla första delen av denna uppmaning och därigenom finner ni medel och hjälp att på bästa sätt uppfylla också den andra delen.

Ikläd ditt sinne Kristus genom att ta lärdom av Hans ord och genom att med vördnad tänka på Honom; ditt hjärta genom att tro på Honom och genom att be till och älska Honom; din vilja genom att lyda Hans bud; ditt liv genom att efterlikna Hans levnad, och din ande kommer då att iklädas Hans andes kraft, och kroppens upproriska böjelser kommer att besegras.

(Texten är förkortad)

NYHETER FRÅN STIFTET

Stiftrådets sammanträde den 6 december 2006

Den 6 december sammanträdde Stiftsrådet under ordförandeskap av Hans Eminens ärkebiskop Gabriel. Under mötet granskades följande frågor:

VIKARSTIFTET I STORBRIANIEN

HE ärkebiskop Gabriel deltog lördagen den 18 november i Vikarstiftets årliga konferens i London, som hade temat ”Att finna frihet i Kristus”. Två föredrag på engelska hölls: biskop Basil talade om ”Kontinuitet och förändring: Vikarstiftet i kontext av Ortodoxin i Västeuropa”; ärkebiskop Gabriel talade om ”Vår framtid – den lokala kyrkan”. I konferensen deltog ungefär 120 personer, kyrkotjänare och lekmän, tillresta från Vikarstiftets olika församlingar och kommuniteter. Under andra halvan av dagen hedrades konferensen av HE ärkebiskop Gregorios’ av Thyteira närvaro (från det Universella Patriarkatets grekiska stift i Storbritannien). Ett fritt utbyte av åsikter i form av frågor och svar tillät många deltagare att uttala sig om situationen i Vikarstiftet i stort och i dess enskilda församlingar.

Stiftsrådet antog ett förslag till ett inre reglemente, som ska reglera det ömsesidiga förhållandet mellan Ärkestiftet och Vikarstiftet i Storbritannien. Detta reglemente kommer att läggas fram för granskning på det närmaste Allmänna stiftsmötet i enlighet med paragraf 10 i Ärkestiftets stadgar. Dessutom håller Vikarstiftet på att utarbeta egna stadgar, som kommer att ta hänsyn dels till det teologiska och andliga arvet efter den saligen avsomnade metropolit Antonij, dels till paragraferna i Ärkestiftets stadgar och till ovan nämnda reglemente.

På förslag av ärkebiskop Basil upptog Stiftsrådet kommuniteterna i London-Holborn och London-Clapham som församlingar. Därigenom uppgår nu antalet församlingar i Vikarstiftet till åtta stycken (sex stycken sedan tidigare – Exeter, Lewis, Norwich, Nottingham, Oxford, Wolsingham). Var och en av de åtta församlingarna har sin egen präst

som bor på platsen; där hålls regelbundet gudstjänster på kyrkoslaviska och/eller engelska. Inom Vikarstiftet finns även nio kommuniteter, där gudstjänster äger rum oregelbundet (ungefär en gång i månaden).

Den 19 november prästvigdes diakon Jan Wallis, som tjänstgör i Guds Moders Födels kyrka i Lewis, av biskop Basil.

ÄRKEBISKOP GABRIELS MÖTE MED METROPOLIT VLADIMIR AV KIEV

Ärkebiskop Gabriel besökte den 3 december en konsert i Madeleinekyrkan i Paris, där en kör från Grottklostret i Kiev uppträdde. Före konserten träffade Vladyka metropolit Vladimir av Kiev, som företräder den Ukrainska Ortodoxa Kyrkan (Moskvapatriarkatet) och som ledsagar kören under dess resa i Frankrike. Under det hjärtliga samtalet inbjöds ärkebiskop Gabriel av metropolit Vladimir att besöka Kiev vid Guds Moders Avsömnande i augusti 2007. Ärkebiskop Gabriel accepterade inbjudan och hoppas att under denna pilgrimsfärd få tillfälle att knäböja inför de helgonreliker som vilar i Grottklostret, där det ukrainska och ryska folket har ett gemensamt urhem för munkväsande och andligt liv.

av januari 2007.

Hans Eminens ärkebiskop Gabriel välsignade församlingen under den Gudomliga Liturgin i Oslo den 28 oktober 2006, den dag då den Helige Nikolajs församling firade sitt 75-årsjubileum. Med vladyka och kyrkoherden arkimandrit Johannes koncelebrerade nästan hela Ärkestiftets skandinaviska prästerskap.

ER INFÖR DET TIFTSMÖTET

iftsmötet kommer att
7 från kl 14 till den 1
kommer att äga rum i
tedralen i Paris.
maj inleds av den

ärkestiftets stadgar har
agordningen för det
och bekräftat dess
t lekmannadelegater),
aktiska frågor som är
. Denna information
örsamlingarna i början

lingsmöte

av det Allmänna
ch med anledning av
nuvarande delegater
ler Akulov löpt ut,
ifta ny mandattid för
allas alla inskrivna
till urtima
nuari 2007
iturgin.

VÅRT LIV***Gudstjänsterna i Uppsala återupptas***

Efter ett långt uppehåll kommer den kyrkliga komuniteten i Uppsala, som hör till vår församling, att på nytt beredas möjlighet att samlas till bön i sin egen stad.

*Vi erbjuds den rymliga Ulleråkers sjukhuskyrka, **Gode Herdens kapell**, som ligger på sjukhusområdet inte långt från centrum. Dit kommer man med buss 20, hållplats **Ulleråkers sjukhus**. Vi kommer först att bli tvungna att ordna lokalen i överensstämmelse med den ortodoxa traditionen, så gudstjänsterna tar sin början i mars 2007 och kommer, liksom tidigare, att äga rum ungefär en gång i månaden eller var sjätte vecka.*

Mera information finns i gudstjänstkungörelsen.

DOP:

Gleb, son till Vladiöir Dorojko och Natalia Groshin
Nikolaj, son till Eduard Karlberg och Linda Johanson
Viktoria, dotter till Björn och Marina Vilen

VIGSEL:

Aleksej Korolev och Natalia Evgenievn
Teodoros Bukovalas och Olga Kundratt

VI ÖNSKAR MÅNGA LYCKOSAMMA ÅR!

BEGRAVNINGAR:

Galina Kulina, föd 02/08 1927г. – 20/12/06 Gamla kyrkogården,

gravpl. 02120759, Uppsala

EVIG ÅMINNELSE!